

Jutro se je delalo, ko se je ozrla lepa Anka zadnjič skozi okno, pogledala na desno in levo, strmela v daljo, stiskala blede ustne in pridrževala solze, ki so silile iz oči.

Svet je bil tam višji, tja ni bilo vode, le samotne deževne mlake in luže so stale raztresene po njivah in travnikih.

„Kaj se je prestrašil dežja, da si ni upal na pot, kaj se je bal pocestnega blata, da bi si ne omazal svojih nedeljskih čevljev in oškropil svoje prazniške obleke?“ —

Zbledela so lica bogataške Anke, posinjele so ustne, stisnile so se mehke in okrogle pesti.

„Kaj je to ljubezen, ki se ne boji ne ognja, ne vojske, ki je tako močna, da ni na svetu moči, ki bi jo premagala!“ —

Po vsem životu je trepetala kakor mrzlična, z nogo je topotnila ob tla, zadnje solze so zdrknile po licih, nenadoma so se zaiskrile temne oči v jezi in strasti, govorila je in proklela tistega, ki je zaradi nje umrl mlad in v cvetu življenja.

„Proklet ti, ki si varal mojo sveto ljubezen, ki je gorela kakor sveča na oltarju, ki si uničil mojo mladost, ki je žarela kakor roža v maju!“

Govorila je in ga proklela.

Pesem brez besed.

V kristalni čaši rože so umrle,
za snežnim lesom je ugasnil dan.
Oči so tvoje tihe se zazrle
v večerno rožnokrvavečo stran.

In brez besed pogledi govorijo
kot tožna pesem poznih, poznih dni
in brez besed ti misli hrepenijo
po veri, ki nazaj je ni in ni.

In brez besed so vse vezi se strle
in moja je spustila tvojo dlan.
V kristalni čaši rože so umrle,
za snežnim lesom je ugasnil dan.

Vojeslav Molè.